

't leven misjont, u
 schaamteloos aanvalt. -
Hymnum dicite! looft den Heere!
 Ja, verkwikt, verschudt mijn herte eens,
 als ge, puid, bij lustige makkers,
 met uw lied den avond doet spreken!...
 Ja, bezielt mijn luisterend stilstaan,
 als uw stemmekes God bedanken
 hier op aarde,
 God bedanken, waar, ondankbaar,
 zooveel menschen
 God vergeten, of God verwenschen!
Hymnum dicite!

Nieuwcappelle.

A. MERVILLIE.

Zeeblek

(Vervolg van bl. 154).

EENIGE bijzonderheden over 't lichtgeven van de zeevonk?

'k Stelle mijn flesh met Noctiluca's over dag in 'n pekdonkere plaats. 'n Schuddinga en 'k verwachtte de sterrekes: maar geen sterrekes te zien;... 'k wachte tot 's avonds: daar zijn ze weer de flonkerende sperkels! Hoe wonderbaar! Die diertjens hebben 'n gewaarwording over 't nacht- of dagzijn op de meest onverwachte wijze!

Deze waarneming doet me gelooven dat er 'n betrekking bestaat tusschen den elektrischen toestand ofte barntoestand van de lucht en 't lichtgeven van de Noctiluca aan de oppervlakte van de zee, zooveel te meer daar deze vooral blekt, vierst, na zwoele onweêrachtige zomerdagen. Maar wie durft het aan, om dat verschijnsel met zijn diepe trekken te ontvouden? Daar zijn geheimen die door de natuur achter

slot gehouden worden: slot waarop de vernuftige sleutel van 's menschen verstand niet altijd 'n past!

Als we nu een van die zeevonkskes door 'n sterken vergrootkijker bezien, dan bespeuren we in 't doorschijnend gedeelte van 't bolleke vele kleene oranjekleurige vetbellekes en donkere korrelkes: deze bevatten 'n onbekende stof die in bepaalde omstandigheden en door den prikkel van bepaalde invloeden 'n omzettinge ondergaat waarbij er lichtstraling uitgezonden wordt.

Onze zeevonk is maar 'n eenvoudige vertegenwoordiger uit de ontelbare schaar van lichtgevende wezens die de zee bevolken.

Op sommige plaatsen in de groote diepten moet het 'n ongeevenaard vierwerk zijn: de bodem is bezaaid met miljoenen glinsterende sperkels, met prachtig lichtende zeesterren en zeekomkommers, en begroeid met 'n brandend kantwerk van de fijnste en teerste sponzen! 't Is voorzeker 'n tooverpaleis in de bosschen van breedvertakte lichtende koralen:, miljoenen vlammeende bloemen met al de kleuren van de regenboog; sprookjeswouden waar de hooge Gorgonen betooverend groen lichten. En daarboven zweven onvergelykbaar schoone purperstralende zeekwallen met wijduitgespreide lichtende draden, zwemmen er weekdieren en visschen met fonkelende lampen: verbazend wonderbaar gebouwde tuigen met lenzen en blekvlakken om veelkleurig licht voort te brengen, te verstrooien en uit te zenden.

Maar 't en is hier de plaats niet om dat alles op te halen, om al die prachtwerken te beschrijven. 't En ware toch niet mogelijk. Maar 'k hebbe willen toonen dat de speurder naar kennis en wetenschap dagelijks nieuwe pronkstukken ontmoet die eeuwig en ervig getuigen van 't Voorbeeld van dat alles, Gods oneindige Schoonheid.

Ja schoon is ook de echte wetenschap, deze welke speurt en zoekt en vindt, en onderwijle laat druipen in de ziele 'n dreupel van die oneindige Gods-